

שוב עשן ברחובות תל-אביב. תמונה זו המזכירה את לונדון בימי הבליץ ואת תל-הביב במאי-יוני 48 צולמה בכיכר מגרבי ביד מן התמרון. אולם לא את העבר בלבד היא מזכירה — הדבר עוד יכול להשנות.

בעל המקום מוכן היה לספק נרי, אך בקבוק ריק לא היה, ועל השולחן אסור להדביק נר. עד אשר קם אחד האחראים על העזרה הראשונה וההצלה ונידב את כובע הפלדה שלו, לשמש לנברשת לזוג מבקשי-הרומנטיקה. **זה כלל לא מישחק.** וכך עבר התמרון בהשאירו רשמים וזכרונות מקוטעיים. אולם לא לכולם נתגלה דוקא הצד ההומוריסטי והפיקנטטי, כי יש אנשים שכבר שכחו טעם הומור תחת פצצות. ויש גם ואם זקנה אשר אינה מסוגלת להבדיל „בין קודש לחול“ רואה את הדברים אחרת: אם בנה לבש מדים ופצצות מתפוצצות בתל-אביב, הרי סימן שהכל לא נגמר. שהמישחק אינו כלל מישחק, כפי שאנשים רוצים להוכיח.

ב„יריבו“, שהחזיר לו מבט סלחני מלווה חיוך אבהי עמוק, ומפי שניהם נפלטת המילה: „שויצר!“.

כובע פלדה ורומנטיקה. בערב היו רחובות העיר מואסלים זרק פה ושם נראה אור חודר דרך חלון פתוח. בתי הקפה עיממו את האורות והמלצרים ביקשו מהלקוחות לשלם מיד עם קבלת הזמנתם, פן תפריע „הפצצה“. אחד מהם אפילו הפך צרה זו לטובה. במקום אור החשמל הגס, תקע נרות קטנים לתוך בקבוקים והעמידם לאורך הדלפק. האור הרך השרה אירה עדינה של רומנטיקה ואינטימיות. זוג אחד כה התרשם מהאינטימיות שביקש עוד להתבודד לגמרי ליד שלחן נידח.

ז והתקרבה. עד אשר קד גבוה“ הכריז אחד, ש ? האם אינך מפחד דר אמיץ, ממש גיבור. טטויות“ ויתנו לו לראות זוא חוק — הנער לא ונתן מבט מלא בוז